

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/51/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8618200429
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8618200429.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu G. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX M. XX, zastúpený advokátkou Mgr. Stanislavou Tichou, Zakvášov 1519/55, 017 01 Považská Bystrica proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubányho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 460,15Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 2Csp/17/2018-51 zo dňa 01.10.2018, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okrem časti výroku I. čo do dátumu splatnosti úroku z omeškania.

M e n í rozsudok čo do dátumu splatnosti úroku z omeškania tak, že žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 460,15 Eur s 5 % úrokom z omeškania od 23.03.2018 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

P r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu rov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým že o výške náhrady rozhodne súd 1.inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 460,15 Eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 26.01.2017 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. II. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd prvej inštancie ustanovením § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, teda dňa 21.3.2013, ustanovením § 3 ods. 1, 3, 5, § 37 ods. 1 a § 39, § 52 ods. 1-4, § 53 ods. 1-3, ods. 5, 10, § 54 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2 a § 456 Občianskeho zákonníka.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že dohoda o poskytnutí služby obsiahnutá v bode 8. predmetnej zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Súd posudzoval dohodu ako celok. Strhnutie časti úveru za službu, ktorú možno v budúcnosti žalobca využije za poplatok 47,86 Eur pri úvere 330,- Eur je neprimerané. Podľa súdu táto dohoda spôsobuje hrubú nerovnováhu medzi účastníkmi v neprospech žalobcu. Je zrejmé, že táto dohoda nebola individuálne dojednaná. Z hore uvedenej zmluvy je možné ustáliť, že účastníci konania uzatvorili individuálne špecifikovanú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver. Touto zmluvou však v

ďalšom žalovaný vopred vnútil žalobcovi aj iný úkon než iba ten, ktorý bol v danom okamihu vo sfére jeho záujmu ako získanie úveru. Ako vyplýva z predtlaču zmluvy, žalobca súčasne jedným a tým istým podpisom na zmluve sa podpísal aj pod tú časť predtlaču listiny, ktorá sa týka absolútne iného právneho úkonu a to dohody o poskytnutí služby. Teda, ak chcel žalobca získať úver, čo bolo primárne jeho pohnútkou k vstupu do právneho vzťahu so žalovaným, nemal na výber a musel podpísať predloženú predtlač listiny obsahujúcu v sebe tiež náležitosti iného právneho úkonu. V tomto prípade sa tak dá usudzovať na nedostatok vôle konajúcej osoby - spotrebiteľa vstúpiť do iného vzťahu so žalovaným ako bolo primárne vo sfére jeho záujmu. V čase uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere žalobca inú vôľu než tú, ktorá smerovala k získaniu úveru, nemal. Nedostatok vôle žalobcu uzatvoriť dohodu o poskytnutí služby spôsobuje teda absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu podľa ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

4. Zmluvné dojednanie nie je formulované tak, že ak spotrebiteľ skutočne chce odklad splátok, môže si ho aktivovať (prípadne vykonať úkon, ktorý by bolo možné považovať za súhlas s jeho využívaním za poplatok), ale je formulované tak, že službu napriek tomu, že ju spotrebiteľ ešte nepotrebuje a zjavne ani nechce, zaplatí poplatok vo výške 47,86 Eur, t.j. poplatok vo výške zodpovedajúcej cca 14,5 % poskytnutého úveru.

5. Preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že Dohoda o poskytnutí služby obsiahnutá v bode 8 predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a teda je neplatným zmluvným dojednaním v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

6. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí povinne obsahovať aj osobitné náležitosti podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ. Zákon absenciu niektorých náležitostí vymedzených v cit. zákonom ustanovení síce nespája s následkom neplatnosti právneho úkonu (úverovej zmluvy), poskytuje však spotrebiteľovi ochranu v takej forme, že úver je potrebné posudzovať ako bezúročný a bez poplatkov.

7. Z predmetnej zmluvy nie je zrejmé, kedy nastáva konečná splatnosť spotrebiteľského úveru tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ. Významom tohto ustanovenia je totiž, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vyžaduje sa teda časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru, ktorá je dodávateľom určená na základe vstupných údajov (týmto sú dátum poskytnutia úveru spotrebiteľovi, splatnosť prvej splátky, frekvencia, výška a počet splátok). Je potom úlohou dodávateľa, aby uvedené vstupné údaje matematicko-logickými operáciami premietol do konkrétneho (jedného) časového údaju, ktorý bude konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru predstavovať. Pokiaľ teda samotná zmluva o úvere, ani všeobecné podmienky údaje o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru neobsahujú, nemožno mať za to, že tento nedostatok možno nahradiť na potencionálnu aktivitu spotrebiteľa vedúcu k určeniu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru matematickými operáciami z iných v spotrebiteľskej zmluve dostupných údajov. Konečná splatnosť spotrebiteľského úveru musí byť určená konkrétnym časovým okamihom zreteľne tak, aby spotrebiteľ mohol pred vstupom do úverového vzťahu zohľadniť aj dĺžku jeho riadneho trvania a tým uskutočniť najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi, resp. dodávateľmi. V predmetnej zmluve je uvedené, že splatnosť úveru je 42 mesiacov. Nakoľko zmluva koniec splatnosti úveru neobsahuje, z tohto dôvodu je úver bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ žalovaný poukázal na oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 21.03.2013, kde je uvedená konečná splatnosť úveru dňa 24.09.2016, tak k tomu súd prvej inštancie uviedol, že konečná splatnosť úveru musí byť súčasťou úverovej zmluvy. Nie je ani zrejmé, či toto oznámenie bolo žalobcovi doručené alebo nie.

8. Súd prvej inštancie zároveň konštatoval, že vychádzajúc z obsahu zmluvy zo dňa 21.03.2013, tak v predmetnej úverovej zmluve absentuje rozlíšenie splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zmluva obsahuje len výšku mesačnej splátky bez špecifikácie. Z tejto splátky ale nevyplýva, koľko z toho bude započítané na istinu úveru, koľko na úroky a na prípadné poplatky. Účelom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ bolo to, aby bol spotrebiteľ zrozumiteľne informovaný o tom, akým spôsobom sa mu ním poukazované splátky započítavajú na istinu úveru, úroky a prípadné poplatky. Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) ZoSU vyplýva, že tam uvedené náležitosti musí obsahovať samotná zmluva. Je preto vylúčené, aby sa zmluva, pokiaľ ide o tieto podstatné náležitosti, odvolávala na inú listinu, napríklad na úverové zmluvné podmienky, ktorých obsah dlžník nemôže vôbec ovplyvniť. Údaje o konečnej splatnosti úveru, výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov predstavujú jednu z náležitostí zmlúv

o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Je preto potrebné, aby tieto údaje boli obsiahnuté priamo v texte zmluvy o poskytnutí úveru. Nie je možné pripustiť, aby takáto podstatná náležitosť, s neuvedením ktorej sa zákonom zabezpečila dlžníkovi zvýšená ochrana v tom, že v prípade jej neuvedenia v zmluve spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, uvádzala iba vo všeobecných podmienkach.

9. Preto je poskytnutý úver na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 21.03.2013 bezúročný a bez poplatkov.

10. Žalovaný na základe spotrebiteľskej zmluvy žalobcovi reálne poskytol finančné prostriedky vo výške 282,41 Eur a žalobca formou splátok zaplatil žalovanému celkom sumu vo výške 742,56 Eur. Nakoľko je úver bezúročný a bez poplatkov, v zmysle citovaných ustanovení zaviazal súd prvej inštancie žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné finančné obohatenie vo výške 460,15 Eur.

11. Výrok o úroku z omeškania odôvodnil súd 1. inštancie ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 01.02.2013, a priznal žalobcovi úrok z omeškania z priznanej sumy vo výške 5,05 % počnúc od 26.01.2017, kedy došlo k úhrade poslednej splátky zo strany žalobcu. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ustanovením § 255 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.). Žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu, a preto mu priznal nárok na plnú náhradu trov konania (100%). Zároveň konštatoval, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 C.s.p.

12. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný a to v celom rozsahu. V prvom rade, pokiaľ ide o uvádzanie konečnej splatnosti úveru namietal, že táto náležitosť nemôže a nikdy nemohla byť v zmysle úniijného práva dôvodom na bezúročnosť úveru. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ v bode 58 vo veci C-42/15, ktorý vyslovil, že uvedené ustanovenie (článok 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES), by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenoval článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Následne poukázal na článok 23 Smernice 2008/48 a výrok 4 rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15. Zároveň na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo/146/2018 bod 24. odôvodnenia tohto uznesenia z ktorého citoval. Následne uviedol, že náležitosť konečná splatnosť úveru nepozná úniijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úniijného práva bola vylúčená. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Žalovaný tiež tvrdí, že súd 1. inštancie nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom. Zákonná požiadavka uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4 ods. 4.5 zmluvných dojednaní v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti a spôsobom vyplývajúcim zo splátkového kalendára, ktorý predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy o revolvingovom úvere. Podporne poukázal žalovaný aj na rozhodnutie súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uviedol, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožnili spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Zmluva o revolvingovom úvere požadované informácie obsahovala a to spôsobom vyplývajúcim z obsahu jednotlivých dokumentov, ktoré podľa vôle zmluvných strán predstavovali jej neoddeliteľnú súčasť.

13. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že dôvodom bezúročnosti je, že zmluva neobsahuje rozčlenenie splátky na časť istiny, úrok a iné poplatky. Žalovaný napadol tento záver, pretože je založený na nesprávnom výklade zákona a žiadny zákon takúto požiadavku nikde neupravil. V súvislosti s uvádzaním sumy splátky ako náležitostí zmluvy žalovaný uviedol, že tento údaj bol riadne v zmluve uvedený

tak, ako vyžaduje zákon a aký výklad k ustanoveniu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. zaujala aj súdna prax. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22.02.2018 sp.zn. 3Cdo146/2017, ale i na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III.ÚS341/07 z ktorých citoval. Následne konštatoval, že existujú 4 základné výkladové metódy a to jazyková, logická, systematická a teologická. Uviedol, že výklad právnej normy nemôže byť založený len na jednom spôsobe výkladu a už vôbec nie iba na jazykovom výklade. Zároveň poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6MCdo22/2010, a jednotlivými základnými výkladovými metódami sa následne podrobnejšie zaoberal. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Peipfer (C-397/01 - C-403/01) body 115 a 116. Zároveň poukázal na to, že Smernica č. 2008/48/ES o zmluve o spotrebiteľskom úvere je v právnom poriadku Slovenskej republiky implementovaná dnes platným zákonom č. 129/2010 Z.z. Následne poukázal na to, čo vyplýva z bodu 9 recitálu, článku 22 a výkladu k ustanoveniu článku 10 ods. 2 písm. h/ tejto Smernice. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22.2.2018 sp.zn. 3Cdo146/2017 z ktorého vyplýva, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba, tej ktorej anuitnej splátky. Ak by rozpisovanie splátky malo byť súčasťou ochrany spotrebiteľa, potom by zmena zákonného textu mala vlastne znamenať zmenu proti spotrebiteľovi. Takýto záver s poukazom na závery Súdneho dvora EÚ Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a tiež systematický a logický výklad zákona, by bol nedôvodný. Aj to len potvrdzuje, že požiadavka na rozpisovanie splátky je len postupom, ktorý nemá oporu v právnom poriadku.

14. Následne namietal žalovaný aj rozhodnutie o úroku z omeškania. Podľa súdu bol tento nárok priznaný od 26.01.2017, kedy došlo k úhrade poslednej splátky zo strany žalobcu. Podľa názoru žalovaného toto rozhodnutie odporuje Občianskemu zákonníku. Poukázal na ustanovenie § 517 Občianskeho zákonníka a jeho znenie, i na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/113/2011. Preto navrhol, aby odvolací súd z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a záverov, a pre nesprávne právne posúdenie veci rozsudok zmenil, o veci sám rozhodol tak, že žalobu zamietne aj v časti, v ktorej jej bolo vyhovené a žalovanému prizná právo na náhradu trov konania pred súdom 1. inštancie. Žalovaný si uplatnil aj náhradu trov odvolacieho konania.

15. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Rozhodnutie súdu 1. inštancie považuje za správne a dostatočne zdôvodnené. Rozhodnutie obsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu a z uvedených dôvodov považuje odvolanie žalovaného za nedôvodné a účelové. Poukázal na znenie ustanovenia § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch a kontraktálny mechanizmus uzatvárania zmlúv upravených v Občianskom zákonníku v § 43a a nasledujúcich. Zároveň konštatoval, že z bodu 13 návrhu (žiadosti) zmluvy síce vyplýva, že k uzavretiu zmluvy dochádza už riadnym vyplnením a následným podpisom návrhu všetkými stranami, pričom podľa názoru žalobcu, ale pre neplatnosť tohto zmluvného ustanovenia k uzavretiu zmluvy takýmto spôsobom nemohlo dôjsť. Neplatné je predmetné ustanovenie z dôvodu rozporu a obchádzania Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie bodu 13 žiadosti sa neprípustne odchýli od ustanovenia § 43a a nasledujúcich Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa, nakoľko veriteľovi umožňuje doplniť v zásade akékoľvek údaje do bodu 6 žiadosti, ktoré nebudú korešpondovať s údajmi v bode 5 žiadosti, pričom automaticky doplnením týchto údajov má dôjsť k uzavretiu zmluvy a navyše žalovaný ani nie je povinný doručiť túto zmluvu žalobcovi. Oznámenie o schválení úveru, ktoré má podľa vyjadrenia samotného žalovaného zo dňa 20.7.2018 výlučne informatívny charakter, má byť tiež potvrdením zmluvne dojednaných ustanovení. S takýmto tvrdením sa však žalobca nestotožňuje. Nakoľko v predmetnom oznámení sú uvedené úplne nové, respektíve iné údaje ako boli v žiadosti. Podľa bodu 2.1 zmluvných dojednaní, ktoré nie sú podpísané a sú písané takmer nečitateľným drobným písomnom mal žalobca vopred súhlasiť s tým, aby žalovaný schválil iné parametre požadované úveru ako uviedol žalobca v žiadosti. Čo samo o sebe je odmietnutím návrhu v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka bez toho, aby to znamenalo porušenie povinností žalovaného. Celková výška úveru (RPMN) taktiež obligatórna náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere mala byť žalobcovi oznámená žalovaným podľa článku 2 bod 2.2 zmluvných dojednaní. Čo sa týka výšky úrokov dlžník sa mal zaviazat' vopred platiť úroky uvedené nie v bode 5 žiadosti, ale v bode 6 žiadosti, ktorú ale nesmel vyplniť a výšku týchto úrokov má opäť následne len oznámiť spotrebiteľovi. Podľa článku 2 bod 2.2 zmluvných dojednaní tak mali byť konkrétne obligatórne náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy na ktoré sa mali zmluvné strany ako výsledok ich konsenzu, a teda ich zhodného súhlasného prejavu vôle písomne dohodnúť, len jednostranne určené žalovaným a tento ich mal následne len oznámiť žalobcovi. Dňa 11.3.2013 žalobca

podpísal predtlačенý formulár na uzavretie zmluvy, ktorý v bode 5 obsahoval údaje o požadovanom spotrebiteľskom úvere s poznámkou „vyplňte“ a v bode 6 obsahoval údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere s poznámkou „nevypĺňajte“, ktoré následne až dňa 21.03.2013 doplnil taktiež žalovaný a ktoré údaje v bode 6 oproti údajom v bode 5 obsahovali zmeny a doplnenia. Údaj RPMN sa zmenil zo 70 % na 69,23% a v bode 6 bol oproti bodu 5 doplnený nový údaj o ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania vo výške 5,75%. Predmetné zmeny a doplnenia v bode 6 podľa názoru žalobcu spôsobili právny následok odmietnutia návrhu žalobcu zo strany žalovaného a následne išlo už o nový návrh zo strany žalovaného, pričom žalovaný v spore nepreukázal akceptáciu jeho nového návrhu na uzavretie zmluvy zo strany žalobcu. Ako konkrétne náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy najmä termín splatnosti splátok, termín konečnej splatnosti úveru a RPMN, na ktorých sa mali zmluvné strany ako výsledok ich konsenzu a teda ich zhodného súhlasného prejavu vôle dohodnúť boli len jednostranne určené žalovaným. A teda nedošlo k písomnej obojstrannej dohode zmluvných strán na týchto povinných náležitostiach spotrebiteľskej úverovej zmluvy, čo spôsobuje ex lege bezúročnosť úveru a jeho bez poplatkovosť. Tvrdenie žalovaného, že termín konečnej splatnosti úveru predstavuje takú náležitosť, ktorá nemôže a nikdy nemohla byť dôvodom pre bezúročnosť úveru považuje žalobca za nesprávne a v absolútnom rozpore s obligatónnymi náležitosťami uvedenými v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom, ku dňu uzavretiu zmluvy. Žalovaný nesprávne a účelovo na podporu svojich tvrdení poukazuje na zmenu zákona č. 129/2010 Z.z., účinného od 1.5.2018, ktorého zmena má preukazovať správnosť jeho právneho názoru, že termín konečnej splatnosti nikdy nebol obligatónnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy o úvere. Pokiaľ v prípade podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovaný odkazuje na zmluvné dojednania, ktoré by podľa článku 7 úverovej zmluvy mali tvoriť jej neoddeliteľnú prílohu žalobca uviedol, že zmluvné dojednania ani neboli podpísané. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Cdo/396/2014 zo dňa 10.2.2015 z ktorého citoval. Zároveň poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo245/2010 zo dňa 30.11.2011 a konštatoval, že ak nie sú obchodné podmienky podpísané, dojednania, ktoré sú v nich obsiahnuté a pre ktoré zákon vyžaduje písomnú formu sú pre absenciu tejto predpísanej formy neplatné. Vzhľadom na vyššie uvedené aj vzhľadom na ustanovenie § 40 Občianskeho zákonníka má žalobca za to, že podstatné zákonné náležitosti neboli písomne dojednané ani v úverovej zmluve ani v zmluvných podmienkach. Úver je bezúročný a bez poplatkov aj z dôvodu, že je v ňom uvedená nesprávna ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa (RPMN). V zmluve uvedená RPMN nekorešponduje so skutočnou RPMN, nakoľko úverová zmluva v časti RPMN nezohľadní aj náklady v zmluve uvedené 47,59 Eur na základe dohody o službách ako služby doplnkovej, ako to ukladá § 2 písm. g/ a i/ zákona o spotrebiteľských úveroch, čo považuje za zavádzajúce (klamlivé) vo vzťahu k žalobcovi a v jeho neprospech. Navyše ak údaj o úrokovej sadzbe je 70 % a RPMN len 69,23 % ide i o matematický a logický nezmysel, nakoľko RPMN nemôže byť nikdy nižšia ako je výška úrokovej sadzby. Žalovaný teda nesprávne vypočítal výšku RPMN úveru, vyplýva to z nedoloženého príkladu výpočtu RPMN pre úver 830057242, nakoľko vo výpočte vôbec nepočítal so sumou 47,59 Eur ako poplatkom za odklad splátok, a to preto, že reálne poskytol žalobcovi len 22,41 Eur. Po započítaní poplatku za možnosť odkladu splátok, pričom žalovaný v príklade výpočtu dosadil do rovnice nesprávnu sumu 330,- Eur, respektíve ak žalovaný dosadil sumu 330,- Eur mal v rovnici počítat aj so sumou 47,59 Eur ako ďalším nutným výdavkom spotrebiteľa v súvislosti s poskytnutím úveru, čo však neurobil. Splátky bolo totiž potrebné rozpočítať iba na výšku reálne poskytnutého úveru a odplatu za poskytnutie služby ako samostatný náklad spotrebiteľa. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co/8/2017 zo dňa 14.03.2017. Zároveň žalobca konštatoval, že rozsudok Súdneho dvora Európskej únie č. C-42/15 nemá vplyv na právne posúdenie veci vnútroštátnym súdom. Navyše text právneho prepisu Slovenskej republiky síce nemôže ísť proti textu smernice, ale môže ísť aj nad jej rámec, čo bol aj tento prípad. Čo sa týka konečnej splatnosti úveru, ak žalovaný poukazuje na zmenu zákona č. 129/2010 Z.z. účinného od 01.05.2018, kde bola náležitosť konečná splatnosť úveru vypustená, žalobca poukázal na znenie zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy, kde doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti boli obligatónnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy o úvere pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Predmetná zmluva bola uzavretá v roku 2014, teda 3 roky pred uvedenou novelou a táto sa teda na predmetnú zmluvu nemôže aplikovať. Žalobca má za to, že podmienky, ktoré vyplývajú z ustanovenia § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch boli splnené preto navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

16. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného bolo doručené na vyjadrenie žalovanému prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Ďalšie vyjadrenie do spisu predložené nebolo.

17. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu 1. Inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysel zásad uvedených v ustanovení § 379 a nasledujúcich C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 385 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 14.02.2020 a zistil, že odvolanie žalovaného okrem časti výroku I. čo do dátumu splatnosti úroku z omeškania nie je dôvodné. Dôvodné je iba odvolanie v časti výroku I. čo do dátumu splatnosti úroku z omeškania.

18. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nie len vymedzuje to, ohľadne akých výrokov rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

19. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte k namietaným nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, zároveň, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedky, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR 11.ÚS78/05).

20. Žalovaný v odvolaní tvrdí, že na základe vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. K tomu odvolací súd uvádza, že vykonané dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Hodnotenie dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Zároveň žalovaný v odvolaní tvrdí, že rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery, aplikuje konkrétnu právu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

21. Odvolací súd má po oboznámení sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci okrem časti výroku I., čo do dátumu splatnosti úroku z omeškania správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu prvej inštancie pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie okrem časti čo do dátumu splatnosti úroku z omeškania, tak ako to má na mysli ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p.

22. Výsledkami vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalovaný so žalobcom dňa 21.03.2013 uzatvoril zmluvu o revolvingovom úvere č.XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný žalobcovi poskytol úver vo výške 330,- Eur s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 70 %. Celkové náklady žalobcu spojené so spotrebiteľským úverom predstavovali sumu 742,56 Eur. Priemerná RPMN za úver bola vo výške 47.29 %. Žalobca sa zaviazala splácať predmetný úver mesačnou splátkou vo výške 17,68 Eur. Splatnosť úveru bola uvedená počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci 42/24.

23. Z bodu 8 predmetnej zmluvy označeného ako Dohoda o poskytnutí služby uzavretá podľa § 269 ods.2 Obchodného zákonníka vyplýva, že predmetom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom (ďalej ako úver/ revolving) a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a/ za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 47.86 Eur, b/ za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 24,72 Eur v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý.

24. Z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 21.03.2013 vyplývajú údaje o schválenom úvere a to: schválená výška úveru 330,- Eur, splatnosť úveru 42 mesiacov, výška mesačnej splátky 17,68 Eur, dátum splatnosti prvej splátky úveru 24.04.2018. dátum splatnosti poslednej splátky úveru dňa 24.09.2016, periodicita splácania úveru: mesačná, dátum splatnosti splátky v priebehu periódy splácania 24. RPMN úveru 69,23 %, priemerná hodnota RPMN platná ku dňu podpísania zmluvy o revolvingovom úvere 47,29 %, schválená výška revolvingu 198,69 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 742,56 Eur. ročná úroková sadzba úveru 70 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,20%, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,75 %.

25. Z karty klienta č. zmluvy XXXXXXXXXX (č.l. 9 spisu) je zrejmé, že žalobca na poskytnutom úvere celkom zaplatil sumu 742,56 Eur.

26. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy, teda 21.3.2013 zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

27. Podľa ust. § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak: b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/.

28. Podľa ust. § 53 ods. 5 a 10 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

29. Podľa ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z.. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

30. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že dohoda o poskytnutí služby obsiahnutá v bode 8 zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Správne posudzoval súd prvej inštancie dohodu ako celok. Strhnutie časti úveru za službu, ktorú možno v budúcnosti žalobca využije za poplatok 47,86 Eur pri úvere 330,- eur je neprimerané. Jedná sa skutočne o hrubú nerovnováhu medzi stranami sporu v neprospech žalobcu. Je zrejmé, že dohoda nebola individuálne dojednaná. Odvolací súd súhlasí aj s názorom súdu prvej inštancie, že ako to vyplýva z predtlaču zmluvy žalobca súčasne jedným a tým istým podpisom na zmluve podpísal aj tú časť predtlačenej listiny, ktorá sa týka absolútne iného právneho úkonu, a to dohody o poskytnutí služby. Dá sa teda usudzovať na nedostatok vôle konajúcej osoby, teda spotrebiteľa vstúpiť do iného vzťahu so žalovaným ako bolo primárne vo sfére jeho záujmu, teda uzatvoriť zmluvu o úvere. V čase uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere žalobca inú vôľu než tú, ktorá smerovala k získaniu úveru nemal. Nedostatok vôle žalobcu skutočne spôsobuje absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu podľa ustanovenia podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zároveň odvolací súd súhlasí s názorom súdu 1. inštancie, že zmluvné dojednanie nie je formulované tak, že ak spotrebiteľ skutočne chce odklad splátok môže ich aktivovať, ale je formulované tak, že službu napriek tomu, že ju spotrebiteľ ešte nepotrebuje a zjavne ani nechce za túto službu zaplatiť poplatok vo výške 47,86 eur, t.j. poplatok zodpovedajúci výške 14,5 % poskytnutého úveru. Dohoda o poskytnutí služby obsiahnutá v bode 8 zmluvy revolvingovom úvere je preto skutočne neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a teda neplatným zmluvným dojednaním.

31. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že z predmetnej zmluvy nie je zrejmé, kedy nastáva konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, tak ako to vyplýva z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmluve je uvedené, že splatnosť úveru je 42 mesiacov. Nakoľko zmluva koniec splatnosti úveru neobsahuje, z toho dôvodu je úver bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ žalovaný poukazuje na oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníka zo dňa 21.03.2013, kde je uvedená konečná splatnosť úveru dňa 24.09.2016, tak k tomu správne súd prvej inštancie uviedol, že konečná splatnosť úveru musí byť súčasťou úverovej zmluvy. Nie je ani zrejmé, či toto oznámenie bolo žalobcovi doručené alebo nie. Odvolací súd k tomu uvádza, že vychádzajúc z formulácie termínu konečnej splatnosti je nepochybné, že tento musí byť určený dátumovo, minimálne mesiacom a rokom

a nemožno termín nahrádzať matematickým výpočtom jednotlivých splátok. Spotrebiteľ musí mať jasno už pri uzatváraní zmluvy, akú dlhú dobu a dokedy má úver splácať. Podľa názoru odvolacieho súdu je to účelom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. S neuvedením tejto náležitosti tak, ako to už odvolací súd uviedol vyššie zákon spája sankciu vo forme bezúročnosti a bez poplatkovosti spotrebiteľského úveru.

32. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca na poskytnutom úvere zaplatil sumu 742,56 Eur. Skutočne od žalovaného dostal 282,41 Eur. Žalovaný sa teda obohatil o žalovanú sumu 460,15 Eur.

33. K ďalším odvolacím námietkam žalovaného, ktoré sa týkajú absencie rozlíšenia splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve, pričom súd 1. inštancie konštatoval, že táto obsahuje len výšku mesačnej splátky bez špecifikácie, a z tejto splátky nevyplýva koľko z toho bude započítané na istinu úveru, koľko na úroky a prípadné poplatky odvolací súd uvádza, že na to, aby úver bol považovaný za bezúročný a bez poplatkov stačí, ak absentuje jedna náležitosť zmluvy. Z dôvodu rozpornej judikatúry, čo do absencie rozlíšenia splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluvách odvolací súd sa nezaoberal ďalšími námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní nakoľko aj keď by boli na mieste nespôsobili by pre žalovaného priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

34. Obstojí však odvolacia námietka žalovaného čo do dátumu splatnosti úroku z omeškania, tak ako ho určil súd prvej inštancie, ktorý v rozsudku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 460,15 Eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 26.01.2017 do zaplatenia. Odvolací súd zhodne so žalovaným zastáva názor, že súd prvej inštancie nesprávne priznal žalobcovi úrok z omeškania z priznanej sumy od 26.01.2017, kedy došlo k úhrade poslednej splátky zo strany žalobcu. Výšku úrokov z omeškania v občianskom práve nemožno dojednať nad rámec ustanovený zákonom a z povahy ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Zb., vyplýva, že kogentne je stanovená horná hranica úrokov z omeškania, ktorej prekročenie nie je prípustné. V danom prípade súd prvej inštancie správne stanovil výšku úrokov z omeškania na 5 %. Žalobca si však úroky z omeškania neuplatnil správne, čo do dátumu splatnosti úroku z omeškania. Tak ako uviedol žalovaný vo svojom odvolaní z ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka vyplýva, že subjekt je v omeškaní s plnením zásadne až odvtedy, keď ho nesplní v deň nasledujúci potom, kedy ho veriteľ požiadala o splnenie. Až od toho dňa môže ísť o omeškanie a žalobca môže požadovať úroky z omeškania. V tejto súvislosti aj žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/113/2011. Zo žaloby nevyplýva, a žalobca to ani netvrdil, že by si bezdôvodné obohatenie bol uplatnil u žalovaného pred podaním žaloby. Teda až od doručenia žaloby nasledujúci deň, keďže žaloba bola doručená dňa 22.03.2018 žalovanému môže byť uložená povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania, pretože až vtedy sa do omeškania s úhradou záväzku žalobcovi dostal. Preto odvolací súd postupom podľa ustanovenia § 388 C.s.p. zmenil rozsudok, čo do dátumu splatnosti úroku z omeškania tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 460,15 Eur s 5% úrokom z omeškania od 23.03.2018 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

35. Zároveň potvrdil rozsudok okrem časti výroku I., čo do dátumu splatnosti úroku z omeškania, postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 C.s.p., ako vecne správny a to vrátane závislého výroku o trovách konania. Tento výrok vykazoval vecnú správnosť, pretože aj pri zmene rozsudku bol žalovaný úspešný iba v nepatrnej časti, a to len čo do úroku z omeškania, za čas od 26.01.2017 do 23.03.2018.

36. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 C.s.p. s použitím ustanoveniami § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. Odvolací súd priznal úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že bol úspešný, čo do základu nároku i čo do úroku z omeškania okrem úroku z omeškania tak, ako to popísal odvolací súd vyššie a uvedenú časť považuje odvolací súd za časť nepatrnú. Pričom žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný tiež iba v nepatrnej časti. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa ustanovenia § 262 ods. 2 C.s.p. súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

37. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.